

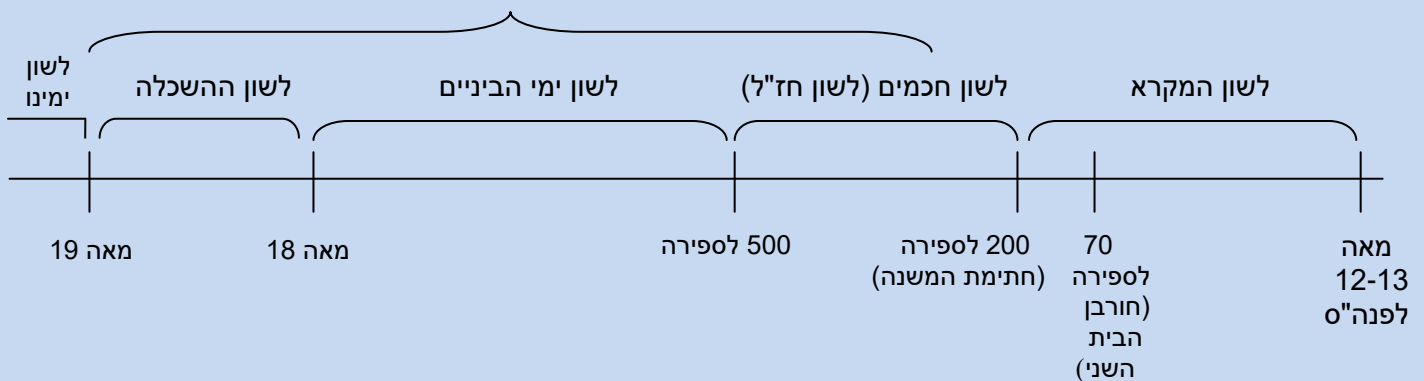
ההיסטוריה של השפה העברית

העברית לתקופותיה

בהיסטוריה של השפה העברית מזהים חמש תקופות:

- א. **לשון המקרא** – השפה המדוברת בתקופת המקרא ובה נכתבו סיפורי המקרא (מאה 12 לפנה"ס – שנת 200 לספירה)
- ב. **לשון חכמים** (לשון חז"ל) היא לשון המשנה והספרות התלמודית (200-500 לספירה)
- ג. **לשון ימי הביניים** (500 – המאה ה-18 לספירה)
- ד. **לשון תקופת ההשכלה** (מאה 18-19)
- ה. **הלשון העברית החדשה** (מאה 19 עד ימינו)

במשך כ- 1,700 שנה, העברית איננה שפה מדוברת

הידעתם?

- 👉 תחיית השפה העברית במאה התשע-עשרה היא תופעה חד-פעמית וחסרת תקדים בהיסטוריה האנושית. הבלשנות המודרנית אינה מכירה מקרה נוסף שבו שפה שלא הייתה מדוברת במשך כאלף ושבע מאות שנה הופכת לשפה לאומית המשמשת באופן רב-מערכתי, וכל זאת בתוך פרק זמן של כמה עשרות שנים בלבד.
- 👉 מי שרכש את העברית כשפת אם, נקרא "דוֹבֵר יְלִידִי". רוב הדוברים הילידים של העברית הם "צברים" שנולדו בארץ ישראל החל מסוף המאה התשע-עשרה ועד היום.
- 👉 גם בתקופה שבה לא היו לה דוברים ילידים, כלל לא הייתה העברית שפה "מתה", אלא שימשה כשפת התרבות של העם היהודי כולו. ילדים יהודים למדו לקרוא ולהבין את העברית של המקרא, של התלמוד ושל התפילות בְּבִתֵי מְדֻרָשׁוֹת (ביחיד: בֵּית מְדֻרָשׁ. לעיתים מכונה גם "חֲדָר").